

Marieke Douwes

Geluk als hoofdgerecht

Het bosrestaurant 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor mama.

Die uren door de Nederlandse bossen heeft gewandeld en volgens mij in een vorig leven boswachter geweest moet zijn. Hopelijk ben je dat in je volgend leven weer en kom ik je daar weer tegen. Met alle honden.

Het kan echt geen kwaad om af en toe buiten de
lijntjes van je eigen kleurplaat te kleuren.

Nova Klinker

Proloog

Nova

Drie jaar geleden

‘Nova, kunnen we even praten?’ Dario komt de keuken uitgelopen en komt naast me op de bank zitten. De toch al doorgezakte kussens zakken nog verder in onder zijn imposante gewicht.

Ik haal diep adem. Daar gaan we dan. Het moment waarvan ik wist dat het slechts een kwestie van tijd was. Toch kies ik ervoor om te doen alsof mijn neus bloedt. ‘Waarover, Dario?’

Intussen houd ik Joey stevig tegen me aan. Het kereltje is net klaar met drinken en is tegen mijn blote borst in slaap gevallen. Normaal gesproken zou ik van dit moment genieten. Maar normaal gesproken zit Dario niet tegenover me met een wanhopige blik in zijn ogen. Ik krijg bijna medelijden met hem.

Hij zucht diep en kijkt vertederd naar de slapende Joey. Mijn zoontje van zes maanden dat mijn wereld tegelijk verrijkt en op zijn kop heeft gezet.

‘Ik weet niet zo goed hoe ik dit moet zeggen, maar Annelot en ik... we willen eigenlijk...’ Verder komt hij niet. Het ongemak straalt van zijn gezicht af.

Joey gaapt eens flink en ik fatsoeneer me terwijl ik hem in de box leg waar hij verder kan slapen. Mijn hart loopt elke keer

over van liefde en ik vraag me af of er ooit ruimte zal zijn voor iemand anders. Ik draai me om en probeer vooral begrijpend over te komen. Inwendig raast de paniek echter door mijn lijf. Mijn veilige thuishaven is straks niet meer mijn thuis.

‘Annelot en jij willen gaan samenwonen. Is dat het?’

Hij kijkt me opgelucht aan. Zeker blij dat hij het niet zelf hoeft te vertellen. ‘Ja, we zijn nu bijna een jaar aan het daten en het gaat echt heel goed.’

Ik haal me Annelot voor de geest en snap heel goed wat Dario in haar ziet. Het is een leuke en vlotte meid. Ze heeft geluk met Dario. Een lieve, knappe en afgetrainde jongeman die te goed is voor deze wereld. Waarom zou je anders de zwangere vriendin van je collega onderdak bieden nadat hij haar de rug toekeerde? Of een provisorische babykamer maken en een box van Marktplaats kopen als verrassing? En dan heb ik het nog niet eens over het meehelpen met de luiers verschonen van een jongetje wiens vader jij niet bent. Maar blijkbaar komt daar nu een eind aan.

‘Ik ben blij voor jullie, Dario. Echt waar.’ En ik meen het. Alleen brengt hun prille liefde wel een praktisch probleem met zich mee. ‘Dus je wilt dat Joey en ik vertrekken?’ Het was niet de bedoeling dat het er zo beschuldigend uit zou komen, maar het gebeurt voordat ik er erg in heb.

Ik kijk het kleine flatje rond. Het is sober en kaal, maar wel schoon en met een lichtinval waar fotografen een halleluja voor zouden roepen.

Met een ruk kijkt hij op. Schuldgevoel en diepe verontwaardiging strijden duidelijk om voorrang op zijn gezicht. ‘Vertrekken klinkt wel heel koud. Ik zet toch niet zomaar een baby op straat!’ Hij struikelt bijna over zijn woorden. Dan kijkt hij bedenkelijk, zijn woorden zorgvuldig tegen elkaar afwegend. ‘Maar nu je

situatie wat stabiel is, kun je misschien iets voor jullie tweetjes gaan zoeken? Rustig aan, natuurlijk. Ik heb geen haast.'

'Sorry, dat was een rare opmerking,' zeg ik snel. 'Ik zal mijn best doen om zo snel mogelijk iets anders te vinden. Beloofd.'

In de box begint Joey te pruttelen, dus ik maak hem klaar om een stuk te gaan wandelen. Ik moet sowieso naar buiten. Al was het alleen maar om Dario de kans te geven om Annelot in te lichten dat hij de bom heeft laten vallen.

Wanneer Joey in de kinderwagen ligt en ik mijn felroze jas heb aangetrokken, draai ik me nog een keer naar Dario om.

'Ik ben je sowieso oneindig dankbaar. Dat weet je toch, hè?'

Verbaasd kijkt hij terug. 'Waarvoor?'

Zijn oprechte verbazing zorgt voor een brok in mijn keel. Ik besluit Annelot eigenhandig te grazen te nemen als ze ooit zijn hart breekt. 'Voor het openen van een raam toen alle deuren in mijn gezicht werden dichtgesmeten.'

Hoofdstuk 1

Nova

Heden

De omgeving blijft me betoveren. Elke keer opnieuw. Ik woon nu tweeënhalp jaar in Amerongen en zou niet meer terug willen. Ik was eerst gewend aan het gemak van de kaarsrechte, functionele bouw van Almere, maar de lieve authentieke dorpjes van de Utrechtse Heuvelrug hebben het Efteling-effect op me. Zeker nu de eeuwenoude bomen hun lentekleed weer hebben aange trokken. De lange laan die naar mijn bestemming leidt voelt, doordat de boomkruinen elkaar raken, als een groene tunnel. Met hopelijk aan het eind de belofte van een betere baan. Ik heb de radio uitgezet en mijn raam open. Zingende vogels zijn zoveel beter dan een onzin uitkramende dj.

‘Mama, gaat praten?’ Joey brabbelt onophoudelijk terwijl ik de auto het terrein van het restaurant opdraai.

Bosrestaurant Oranjabloesem. Het ziet er prachtig uit in het lentezonnetje. Vanmorgen viel er een fris lentebuitje en de druppels glinsteren nog aan de takken. Ik kijk iets verder en schuin achter het restaurant lijkt iets van een vijver te liggen. Hm, ik weet niet of ik daar wel zo gelukkig mee ben.

‘Ja, lieverd. Mama gaat praten en jij bent stil.’ Ik hoop dat

mijn stem overtuigend genoeg klinkt. Ik heb dan wel aangegeven dat ik mijn zoontje van ruim drie meeneem naar het sollicitatiegesprek, maar dat wil nog niet zeggen dat hij als stoorzender mag fungeren.

Ik hoop dat dit gesprek beter gaat dan het gesprek bij restaurant Liguster. De eigenaar, Lenny Groen, was gejaagd en niet echt bij de les. Het leek wel alsof hij soms niet eens meer wist wat ik eigenlijk kwam doen en uiteindelijk liet hij zijn zoon het gesprek afmaken. Jammer genoeg bleek hun vacature behoorlijk misleidend te zijn, want ze konden me niet de uren bieden waarvoor ze geadverteerd hadden. En ik heb echt een minimum aantal uren nodig.

Na nog een keer diep in- en uitademen stap ik uit de auto en neem Joey aan mijn hand mee. Hij draagt zijn rugzakje van *PAW Patrol* waar ik genoeg speelgoed in heb gestopt om hem hopelijk een tijdje zoet te houden. In zijn vrije hand bungelt Knor, zijn knuffelvarken, dat allang niet meer zijn oorspronkelijke roze kleur heeft. Samen lopen we over het terras, tussen een zestal picknicktafels door, naar de deur die nog gesloten is. Even twijfel ik, maar dan herinner ik me de mail van Marlou de Jager. *We zijn 's ochtends gesloten, maar je kunt gewoon via de hoofdingang naar binnen lopen.* En inderdaad, zodra ik de klink naar beneden duw, draait de zware deur soepel open.

Eenmaal binnen overvalt me een gevoel van thuiskomen en van vrolijkheid. Achter de bar is iemand druk bezig met het poetsen van glazen en uit de keuken komt een daverende lach. Twee mannen hangen net het laatste gordijn op voor een van de grote ramen. Het zijn mooie, lichtgrijze gordijnen die met houten ringen aan eveneens houten gordijnroedes hangen. De gordijnen zijn allemaal opengeschoven en halverwege met een brede band aan een haak in de muur bevestigd. Door het lege

restaurant klinkt 'Rescue Me' van Fontella Bass. Toepasselijker kan het niet. Zonnestralen schijnen door de ramen en het lichte, kleurrijke interieur wekt een soort vakantiegevoel bij me op. Ineens zijn mijn zenuwen verdwenen. Ik heb nog geen hand geschud, geen gesprek gevoerd, maar hier wil ik werken. Het gevoel is nogal overdonderend.

'Goedemorgen!' roept de jongen achter de bar. Hij heeft knalroze haar en komt op ons afgelopen.

Bij het zien van zijn roze coupe raak ik nog iets meer op mijn gemak. Ik heb zelf nogal een excentrieke modesmaak en was bang dat dat misschien niet zou passen bij de functie. Vandaag draag ik een paarse knielange jeansrok met een witte blouse en een oranje sjaaltje om mijn korte haar geknoopt. Aan mijn oren bungelen gouden ringen. Voor mijn doen redelijk beschaafd, maar wellicht voor sommigen toch te heftig. Het oranje sjaaltje is als knipoog bedoeld naar het restaurant, maar het is altijd afwachten of zoiets wordt opgepakt.

'Goedemorgen,' zeg ik opgewekt. 'Ik ben Nova Klinker, ik heb om halfelf een gesprek met Marlou de Jager, maar ik ben wat aan de vroege kant.' Ik steek mijn hand uit die hij stevig schudt.

Joey kruipt een beetje weg achter mijn benen.

'Aangenaam Nova, ik ben Sam. Marlou is nog even bezig, maar ga rustig zitten.' Daarop kijkt hij naar Joey en zakt door zijn knieën. Heel voorzichtig steekt Sam zijn hand naar Joey uit. 'Dag meneer, ik ben Sam. Wie bent u?'

Joey giechelt zachtjes. 'Ik ben Joey.'

'Ik had aangegeven dat ik hem zou meenemen,' zeg ik aarzelend.

Sam komt overeind. 'Ja, dat had ik al begrepen. Fijn, een man erbij in de gelederen,' knipoogt hij. 'Wil je wat drinken, Nova?'

'Een kopje koffie graag.'

‘Komt eraan. Ga hier maar zitten,’ zegt hij terwijl hij naar een grote tafel wijst. ‘Deze tafel noemen we het bakbeest.’

Ik begrijp meteen waarom hij zo heet, want de tafel is kolos-saal. Erboven hangen twee kitscherige kroonluchters als echte blikvangers.

Sam zoekt tussen de tijdschriften en kranten op tafel en haalt een pot vol potloden tevoorschijn. ‘Als het goed is, liggen er ook nog kleurplaten tussen de tijdschriften. Vind je kleuren leuk, Joey?’

‘Hmhm,’ fluistert mijn zoontje.

‘Wil je ook wat drinken, meneer?’ vraagt Sam dan.

Joey kijkt mij vragend aan en ik knik bemoedigend. Daarop durft hij te vragen om chocolademelk voordat hij op zoek gaat naar een mooie kleurplaat.

‘Als je geen mooie kunt vinden, print ik nieuwe voor je uit, hoor,’ belooft Sam terwijl hij richting de bar loopt.

Wanneer hij onze drankjes komt brengen, is Joey druk bezig met het inkleuren van een grote brandweerauto. Het puntje van zijn tong steekt een beetje naar buiten en op zijn wangen verschijnen de bloesjes van inspanning die mijn hart altijd doen smelten.

‘Dank je wel,’ zeg ik tegen Sam en ik kijk nog eens om me heen. ‘Wat ziet het er hier gezellig uit. Dat verwacht je niet als je de buitenkant ziet.’ Verschrikt bedenk ik me dat dat waarschijnlijk niet het slimste is om te zeggen vlak voor een sollicitatiegesprek.

Gelukkig vat Sam het goed op. ‘Ja hè? En dan te bedenken dat nog geen vier maanden geleden de binnenkant perfect bij de buitenkant paste,’ grijnst hij. ‘Komende zomer pakken de schilders de buitenkant aan en dan wordt dat ook een stuk lichter. Weg met dat donkerbruin,’ zegt hij theatraal.

Achter Sam gaat een deur open en een vrouw in een licht-

groene gebreide jurk komt naar buiten, gevolgd door een zakelijk geklede man.

‘Dank je wel, Paul. Ik ben blij dat we voorzichtig optimistisch kunnen zijn.’

‘Jullie werken er hard genoeg voor,’ antwoordt hij. Daarop loopt hij richting de deur, in het voorbijgaan zwaaiend naar Sam. ‘Tot de volgende keer, Sam!’ Ik krijg een vriendelijke knik toegeworpen.

‘Fijne dag, Paul!’ roept Sam vrolijk terug.

Dan krijgt de vrouw mij in het vizier. ‘Ah, Nova. Je bent er al.’ Ze komt op me aflopen en steekt haar hand uit, die ik, nu toch enigszins nerveus, aanpak. Er hangt zoveel van dit gesprek af. Dit moet goed gaan.

‘Ik ben Marlou.’ Daarop kijkt ze naar Joey. ‘En deze grote knul is Joey, zeker?’

Joey knikt verlegen.

Net als Sam zakt Marlou door haar knieën. ‘Zeg Joey, ik ga even met mama kletsen. Houd je van dieren?’

Zijn ogen worden groot en hij knikt driftig.

‘Hij zeurt al weken om een hond,’ zeg ik lachend. ‘Maar daar heb ik zowel de ruimte als de tijd niet voor.’

‘Ben jij even een bofkont,’ zegt Marlou. ‘Toevallig hebben wij een hele grote hond.’

‘Issie gevaarlijk?’ vraagt Joey een beetje angstig.

Marlou schudt haar hoofd. ‘Nee, het is een meisje en ze heet Rosie. Ze past op iedereen in het restaurant. Wil je haar zien?’

Hij knikt alleen maar.

Daarop fluit Marlou een keertje richting de bar. Vrijwel direct komt er een enorme herder achter de bar vandaan gesjokt.

Joey zet grote ogen op en klapt in zijn handjes van plezier. ‘Ooo, mama! Kijk, is Rosie.’

‘Sam?’ vraagt Marlou. ‘Wil jij misschien samen met Joey Rosie eten geven?’

‘Natuurlijk. Kom, meneer.’ Sam komt ook achter de bar vandaan en steekt zijn hand naar Joey uit, maar die heeft alleen maar oog voor de grote herder.

Voorzichtig steekt hij zijn handje uit naar Rosie om haar te laten snuffelen. De grote neus gaat het hele handje af. Joey is dol op honden, al vanaf het moment dat hij ze, zittend in de wandelwagen, kon zien. Groot, klein, het maakt hem niks uit. Geen idee van wie hij dat heeft. Niet van mij en ook niet van zijn vader. Helemaal van zichzelf, waarschijnlijk.

‘Dat doe je perfect,’ zegt Sam goedkeurend.

Glunderend kijkt Joey naar hem op. ‘Dat zegt tante Mascha. Eerst laten snuffelen, dan hoi zeggen. Hoi Rosie.’ Hij kan de r nog niet goed uitspreken dus de naam van de hond klinkt ontzettend aandoenlijk uit zijn mond.

‘Tante Mascha is mijn tante en Joey’s oppas,’ leg ik uit. ‘Zij heeft een lieve, oude teckel.’

Marlou komt weer overeind. ‘Ga je mee, Nova? En vergeet je koffie niet.’ Ze wijst op mijn nog bijna volle kopje.

Ik wil Joey nog waarschuwen dat hij goed naar Sam moet luisteren, maar hij hoort of ziet me niet meer. Volledig in beslag genomen door de grote hond en de knul met het roze haar. Ik pak mijn koffie van tafel en loop achter Marlou aan.

Ze neemt me mee het kantoortje in waar ze zelf net uit kwam. De deur sluit zachtjes achter ons en ze gebaart me te gaan zitten op een van de twee stoelen. Tegen de wand onder een enorm raam liggen hoge stapels papier op de grond, stevig bij elkaar gebonden. De kasten puilen uit door de volle ordners. Het logge en ongetwijfeld loodzware bureau is echter leeg en netjes: alleen Marlous laptop en mijn cv liggen erop. Het grote raam,

bestaande uit kleine ruitjes, laat het kamertje in zonlicht baden.

Marlou gebaart de kamer rond. 'Excuses voor de puinhoop hier. Geloof me, het was nog veel erger.'

Ik zet mijn koffie voor me neer en maak het mezelf gemakkelijk in de comfortabele stoelen.

'Goed,' begint Marlou. 'Ik zal meteen maar van wal steken. De Oranjbloesem verkeert in zwaar weer.' Als ze mijn geschokte gezicht ziet, zwakt ze haar uitspraak meteen iets af. 'Of nee, zwaar weer niet. We hebben een behoorlijke storm achter de rug en het lijkt erop dat we er sterker zijn uit gekomen. Maar ik wil eerlijk tegen je zijn. We zijn er nog niet.'

'Hoe moet ik dat zien?' vraag ik benieuwd. 'Het ziet er binnen niet uit alsof het restaurant in zwaar weer verkeert.'

Er verschijnt een brede lach op haar gezicht waar de trots van afstraalt. 'Nee hè? Daar hebben we ook hard ons best voor gedaan en gelukkig zit er een stijgende lijn in. Ik heb het restaurant als erfenis gekregen in januari. Ik moet bekennen dat ik daar absoluut niet om stond te springen, maar het lot kan soms wonderlijk werken.' Ze krijgt een dromerige blik in haar ogen en ik vraag me af of ze het nog steeds over het restaurant heeft. 'Hoe dan ook, Julie, onze chef bediening, is zwanger en gaat haar gehele zwangerschap bij haar ouders op Curaçao doorbrengen. De functie is dus per direct beschikbaar. Bovendien komt ze daarna niet terug, dus de vervanging is het liefst permanent.'

'Dat is ook wat ik zoek,' antwoord ik.

'Je cv ziet er prima uit,' zegt Marlou terwijl haar ogen nog een keer over het A4'tje glijden. Daarna leunt ze ontspannen achterover in haar stoel. 'Ik vind het altijd lastig om iemand vanaf een papiertje te beoordelen. Daarom heb ik ook zo'n hekel aan het opstellen van een vacature. Het is zo afstandelijk.'

'Ja, ik snap wat je bedoelt,' lach ik. 'Ik werk nu een paar jaar